

ROLF SCHREINER:

Se og Hør

Udgivelsen av Se og Hør begynte 21. september 1978 med Knut Haavik som sjefredaktør, og med det danske Se og Hør som forbilde.

Haavik blei mange ganger kritisert for bladets pågåande journalistikk mod norske kjendiser. Dette førte te 7–8 rettssager og rundt 20 sager i Pressens Faglige Utvalg (PFU), der Se og Hør gang på gang e blitt anmeldt for å krenka privatlivets fred. Haavik har sagt om sin metode at «jeg tok et ja for et ja, og et nei for et kanskje». Bladet e blitt felt av PFU 17 ganger av totalt 35 klager. Då Haavik gjekk av i 2004, blei han etterfulgt av Odd J. Nelvik og Harald Haave – før Ellen Arnstad blei Se og Hørs første kvinnelige sjefredaktør i 2012.

Julaften 1969 klokka 10.45 blei to personer funne drept – sannsynligvis med øks – i Glemmengata 73 i Fredrikstad. Per Kristian Liland blei dømt te 21 års fengsel pluss sikring for å ha utført drabene, han sonde heile dommen og slapp fri. Privatetterforskar Tore Sandberg (ex-Dagsrevyen i NRK) fant itte kvert ud at det hadde skjedd et justismord, og Liland blei frifunne i 1994. Han fekk 13,7 millioner kroner i erstatning, men døde allerede i 1996.

Då va der nagen i Norges store kjendisblad så forsto at dette va brennbart stoff. Itte frikjennelsen i Liland-sagen gjorde Se og Hør ein avtale med Sandberg om at bladet ville finansiera hans arbeid med oppklaring av flerne justismord – mod at Se og Hør fekk første retten te adle historiene som måtte dukka opp. Sandberg har itte dette vært med på å oppdaga syv andre justismord i det norske rettssystemet, og hans arbeid e finansiert av Se og Hør. Den mest kjente saken e oppklaringen av det doble justismordet på den sterkt funksjonshemma Fritz Moen. Då uttalte Tore Sandberg te NRK: «Uten Se og Hør-finansieringen ville Fritz Moen gått i graven som dobbelt drapsmann, stigmatisert som en forferdelig seksualforbryter.» I intervjuet sa Sandberg videre at Se og Hør er den einaste norske mediebedriften så finansiere oppklaring av justismord. Fritz Moen døde i 2006 – itte frifinnelsen av drab nummer 1, men før frifinnelsen av drab 2.

Ja, vel. Så vett me det. Se og Hør har et samfunnsnyttig engasjement. Fint.

Forsidene i Se og Hør har alltid fascinert meg. Bladet som sådan har jo et ganske enspora innhold – for å sei det mildt – men ka så? Eg har respekt for de så komme frem te ein forretningsidé, og så dyrke de den så bra at de tjene pengar. Hvis det norske folk vil lesa om kjendiser, så ska de få kjendiser. Dette forretningskonseptet va jo så bra at kopien Her & Nå kom seinare.

Men eg har jo òg registrert at opplagstallene te disse kjendisbladene går nerøve – det e muligens et tegn på at det norske folk e på bedringens rand. Då Se og Hør kom med tirsdagsudgave i 2003, opplevde de at den solgte 300.000 blader i tillegg te de 200.000 så blei solgt av weekend-udgaven. Altså øve ein halv million på ei uga. Nå e samla salg for tirsdag og weekend rundt 200.000.

Alt i alt har Norge verdensrekord i utgivelser av blader og magasiner i forhold te folketalet. Eg tror me nå e komt oppi 371 publikasjoner – de aller, aller fleste av disse e dameblader så fortelle koss du ska få et bedre liv, flottare kropp, penare hud, stiligare frisyre, bedre helse, finare klær og alt det andra.

Det e heilt fantastisk å stå inne i tippebutikken min – hos Sigrid & de i Narvesen på Fiskapiren – å se på udstillinen av norske blader og magasiner. Hundrevis av flotte damer smile mod meg. Sagen e jo den at mannbladene har ei fine dama på forsiå, og de friste med at hu kan du se merr av på diverse sider inne i bladet. Men så e det faktisk sånn at adle damebladene har òg bilde av ei fine dama på forsiå. Merkelig. Kanskje de så gir ud dameblader, tror at 98 % av norske damer e lesbiske. Koffer har ikkje damebladene bilde av Brad Pitt, Jon Almaas eller Petter Northug på forsiå? Har ikkje norske damer lyst å se bilder av – og lesa om – flotte menn? Sannsynligvis ikkje. Forlagene så trykke dameblader, vett heilt sikkert ka de gjørr. Målet e nok: «Se på denne fine damen. Så fin kan du også bli hvis du leser akkurat dette bladet.» Og der e så mange så tror på dette, at det stadig komme nye norske dameblader.

Men altså – nå gjaldt det forsidene på Se og Hør. Ska bladet sella bra, må forsiå lokka med bilder av folk me har lyst å lesa merr om – enten de e skuespelare, politikare, TV-kjendiser, idrettshelter, artister, kongelige eller berømte av andre årsager. Og Se og Hør har sikkert lange møder i redaksjonen om ka så e så viktig at det fortjene ein plass på forsiå.

Rett før påske va forsiå på Se og Hør delt i to. Øverst sto det at Jan Thomas i dette nummeret sko fortella leserne alt om skilsmissem – med undertittel: «Hvem får hunden?» Den nedre halvdel va gitt te ei middelmådige norske syngedama på mammaperm i USA. Hu e mest berømte for å ha vært forlova med ein så hu kalte verdens beste og verdens penaste skuespelar, så koffer hennes graviditet og fødsel har fått kongelige oppslag med jevne mellomrom det sista året, e for meg heilt ubegribeligt. Hadde hu ennå kont synga såpass bra at hu fekk gode kritikker...

Rekk opp ei hånd dåkker så brukte kr 46 på å lesa merr om kem så får hunden te Jan Thomas – og koss Tone Damli med datter har det på mammaperm.

Se og Hør får salgstall for hver einaste utgivelse, og då kan heile staben på godt grunnlag vurdere om ei forsiå har solgt bra eller ikkje. Hvis akkurat dette nummeret før påske va ein suksess med veldig godt salg, ska eg gå på hendene te Høle – nagen.

Og eg komme te å ver sjokkskada i mange år fremøve – i tillegg te å ha gnagsår i hendene.